

Sygn. akt I.C 617/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2019 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Aneta Ineza Sztukowska
Protokolant	starszy sekretarz sądowy Agnieszka Pietuszko

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko T. J.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego T. J. na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. w W. kwotę 88.145,32 zł (słownie: osiemdziesiąt osiem tysięcy sto czterdzieści pięć złotych 32/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie (każdorazowo nie wyższymi aniżeli odsetki maksymalne), liczonymi od kwoty 78.517,10 zł (słownie: siedemdziesiąt osiem tysięcy pięćset siedemnaście złotych 10/100) od dnia 19.04.2019 r. do dnia zapłaty, ustalając jednocześnie, iż jest to zobowiązanie solidarne z należnością główną zasądzoną od M. J. nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Suwałkach wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 3 lipca 2019 roku w sprawie sygn. akt I.Nc.65/19.

II. Zasądza od pozwanego T. J. na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. w W. kwotę 9.825,00 zł (słownie: dziewięć tysięcy osiemset dwadzieścia pięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, ustalając jednocześnie, iż do kwoty 1.119,00 zł (słownie: jeden tysiąc sto dziewiętnaście złotych 00/100) jest to zobowiązanie solidarne z kwotą 1.119,00 zł (słownie: jeden tysiąc sto dziewiętnaście złotych 00/100) zasądzoną od M. J. tytułem zwrotu kosztów postępowania nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Suwałkach wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 3 lipca 2019 roku w sprawie sygn. akt I.Nc.65/19.

SSO Aneta Ineza Sztukowska

Sygn. akt I. C. 617/19

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. w W. wystąpił przeciwko T. J. i M. J. o zapłatę, solidarnie, kwoty 88.145,32 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, lecz nie wyższej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 78.517,10 zł od dnia 19.04.2019 r. do dnia zapłaty – z tytułu umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty z dnia 03 lipca 2019 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt I. Nc. 65/19 Sąd Okręgowy w Suwałkach żądanie pozwu uwzględnił w całości.

Od orzeczenia powyższego, w przepisany terminie, pozwany T. J. wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany podniósł, iż roszczenie dochodzone przez powoda jest niewymagalne i przedwczesne albowiem powód nie przedstawił dowodu skutecznego doręczenia pozwanym wezwania do zapłaty poprzedzającego wypowiedzenie umowy kredytowej. Dalej, pozwany podniósł, iż kwota żądania wskazana w pozwie została przez powoda zawyżona i nieudowodniona. Kredyt z dnia 06.10.2014 r. został bowiem przez pozwanych zaciągnięty na spłatę innych zobowiązań, a to wobec (...) Bank (...) S.A., (...) Bank (...) S.A. i (...) S.A., powód zaś nie wykazał, by spłata tych zobowiązań z rzeczonoego kredytu rzeczywiście nastąpiła. Nadto, pozwany wskazał, iż stosownie do umowy kredytu pozwani uiszczać mieli składki ubezpieczeniowe w kwocie 282,26 zł, przy czym powód nie przedłożył dowodu zawarcia stosownej umowy ubezpieczenia na rzecz pozwanych ani też potwierdzeń przekazania jakichkolwiek kwot na rzecz ubezpieczyciela tytułem składem ubezpieczeniowym. W efekcie, kwota żądana w pozwie została zawyżona o wartość kwot nienależnie pobranych przez powoda od pozwanych tytułem składek ubezpieczeniowych. Jednocześnie pozwany argumentował, że załączony do pozwu dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych banku ma walor jedynie dokumentu prywatnego i jako taki nie stanowi dowodu potwierdzającego zasadność żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 06.10.2014 r. Bank (...) S.A. w W. (zwany dalej Bankiem) udzielił T. J. i M. J. kredytu konsolidacyjnego w kwocie 112.900,00 zł, oprocentowanego wg zmiennej stopy procentowej obowiązującej w Banku i podlegającego spłacie w 96 ratach miesięcznych według formuły annuitowej. W umowie kredytu przewidziano przy tym, że jego wypłata nastąpi w dniu 06.10.2014 r. i zostanie zrealizowana w następujący sposób:

- 1) kwota 38.360,00 zł zostanie przelana na rachunek nr (...) w (...) Bank (...) S.A.
- 2) kwota 33.070,00 zł zostanie przelana na rachunek nr (...) w (...) Bank (...) S.A.
- 3) kwota 15.450,00 zł zostanie przelana na rachunek nr (...) w (...) Bank S.A.
- 4) kwota 26.020,00 zł zostanie przelana na rachunek nr (...) w (...) S.A.

W umowie tej przewidziano również, że kwoty niespłaconych w terminie w całości lub w części rat kredytu stają się następnego dnia po upływie terminu płatności zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego Bankowi przysługują odsetki według ustalonej przez Bank zmiennej stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego, równej 4-krotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Dodatkowo, na wypadek niedotrzymania przez kredytobiorców warunków określonych w umowie, na rzecz Banku zastrzeżono prawo wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem terminu 30-dniowego, zastrzegając, iż wypowiedzenie takie ma zostać kredytobiorcom przesłane na piśmie przesyłką poleconą za zwrotnym poświadczeniem odbioru korespondencji na adres wskazany w umowie lub wskazany przez kredytobiorców Bankowi już po zawarciu umowy. Jednocześnie w umowie ustalono, że w następnym dniu po upływie ostatniego dnia terminu wypowiedzenia całe zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i należnymi opłatami staje się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego Bankowi przysługują odsetki według ustalonej przez Bank zmiennej stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego, równej 4-krotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (dowód: umowa kredytu z dnia 06.10.2014 r. /w szczególności §1, 3, 5, 8, 12, 17, 18 i 20/ k. 18-21, harmonogram spłat kredytu k. 22-23 i 97-100, wniosek o udzielenie kredytu k. 76-77v).

Wnioskując do Banku o udzielenie kredytu szczegółowo opisanego powyżej, T. J. i M. J. wniosli również o ubezpieczenie kredytu w pakiecie podstawowym (dowód: wniosek o udzielenie kredytu k. 76-77v). W efekcie, ww. przystąpili do grupowego ubezpieczenia na życie oraz grupowego ubezpieczenia utraty pracy w (...) S.A., składając jednocześnie oświadczenie w przedmiocie wyrażenia zgody do pobierania przez Bank ratalnie, w okresach miesięcznych w terminach dla spłaty rat kapitałowo-odsetkowych kredytu z dnia 06.10.2014 r., z ich rachunku bankowego kwoty równej kwocie opłaty za ochronę ubezpieczeniową w wysokości wskazanej w umowie kredytu – tytułem zwrotu kosztów rat składki ubezpieczeniowej, poniesionych przez Bank w związku z objęciem kredytobiorców ochroną ubezpieczeniową (dowód: deklaracja przystąpienia do ubezpieczenia k. 93-94, OWU k. 103-, 107v i 108-110). Z ubezpieczenia, o którym mowa powyżej, T. J. i M. J. zrezygnowali w dniu 07.08.2015 r. (dowód: rezygnacja z ubezpieczenia k. 95). W okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej, z rachunku T. i M. J., Bank pobrał łącznie – tytułem składki ubezpieczeniowej – kwotę 2.028,21 zł (dowód: zestawienie operacji k. 96).

W ramach realizacji umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r. w dniu jego zawarcia, Bank dokonał przelewu w kwocie 38.360,00 zł na rachunek nr (...) w (...) Bank (...) S.A., przelewu w kwocie 33.070,00 zł na rachunek nr (...) w (...) Bank (...) S.A., przelewu w kwocie 15.450,00 zł na rachunek nr (...) w (...) Bank S.A. i przelewu w kwocie 26.020,00 zł na rachunek T. J. nr (...) w (...) S.A. (dowód: potwierdzenie przelewu k. 88-91, wydruk operacji bankowych k. 92).

Dnia 02.05.2016 r. Bank oraz T. J. i M. J., w drodze aneksu, zmodyfikowali treść umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r., zawieszając – na wniosek kredytobiorców – okres jego spłaty na 3 miesiące (dowód: aneks do umowy kredytu k. 24, plan spłaty kredytu k. 25-27). Następnie, dnia 28.12.2016 r. Bank oraz T. J. i M. J., w drodze aneksu, raz jeszcze zmodyfikowali treść umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r., ponownie zawieszając – na wniosek kredytobiorców – okres spłaty kredytu na 3 miesiące (dowód: aneks do umowy kredytu k. 27, plan spłaty kredytu k. 28-29).

Wobec niespłacania rat kredytu w terminie, pismem z dnia 07.05.2018 r., nadanym w placówce Poczty Polskiej w dniu 09.05.2018 r. za numerem (...), Bank wezwał T. J. do zapłaty zadłużenia opiewającego wówczas na kwotę 5.145,61 zł i obejmującego kapitał przeterminowany w kwocie 3.599,10 zł oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego w kwocie 1.546,41 zł – w terminie 14 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. W wezwaniu do zapłaty zawarto przy tym informację, iż kredytobiorca może w terminie 14 dni od daty doręczenia przedmiotowego wezwania wystąpić do Banku z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie to doręczono T. J. dnia 14.05.2018 r. (dowód: wezwanie do zapłaty k. 78, wydruk śledzenia przesyłki ze strony internetowej Poczty Polskiej k. 79). Pozostało ono bezskuteczne (bezsporne).

Pismem z dnia 04.06.2018 r., wobec niespłacania rat kredytu w terminie, Bank wypowiedział T. J. i M. J. umowę kredytu z dnia 06.10.2014 r. Wypowiedzenie to doręczone zostało każdemu z kredytobiorców dnia 11.06.2018 r. przesyłką poleconą za zwrotnym potwierdzeniem odbioru (dowód: wypowiedzenie umowy kredytu k. 31 i 33, potwierdzenie odbioru korespondencji k. 32, 34). Następnie, pismem z dnia 20.07.2018 r. Bank wezwał T. J. i M. J. do zapłaty całej wymagalnej należności z tytułu umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r., opiewającej na kwotę 83.894,19 zł, w tym należność główna – 78.517,10 zł, odsetki zapadłe – 5.095,10 zł, odsetki karne – 281,99 zł (dowód: wezwanie do zapłaty k. 35,37, zwrotne potwierdzenie odbioru korespondencji k. 36, 38).

Dnia 19.09.2018 r. T. J. wystąpił do Bank o restrukturyzację zadłużenia wynikającego z umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r., proponując spłatę w ratach po 500,00 zł miesięcznie poczynając od kwietnia 2019 r. (dowód: wniosek o restrukturyzację k. 80 – 80v). Powyższa propozycja nie została przyjęta przez Bank, który wysunął w stosunku do T. J. kontr rozwiązanie polegające na spłacie zadłużenia w ratach równych po 980,00 zł miesięcznie w okresie 10 lat (dowód: pismo Banku z dnia 16.10.2018 r. k. 81).

Dnia 18.04.2019 r. Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych potwierdzający istnienie po stronie T. J. i M. J. zadłużenia z tytułu umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r. na kwotę 88.145,32 zł, w tym należność główna – 78.517,10 zł i odsetki za okres od 05.02.2018 r. do 18.04.2019 r. – 9.628,22 zł (dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 30). Kwoty w wyciągu tym wskazane odpowiadały aktualnemu podówczas zadłużeniu T. J. i M. J. z tytułu umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r. (dowód: wydruk operacji na rachunku kredytowym k. 82-84 i 85-87).

Sąd zważył, co następuje:

1) w zakresie oceny materiału dowodowego:

Zgromadzone w sprawie niniejszej i przywołane w ustaleniu części uzasadnienia dowody z dokumentów ocenił Sąd jako wiarygodne. Podkreślić przy tym należy, że strona pozwana negocjowała de facto jedynie dwa z nich, a mianowicie wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 18.04.2019 r. załączony do pozwu oraz wydruk śledzenia przesyłki ze strony internetowej Poczty Polskiej. Jeśli chodzi o moc dowodową wyciągu z ksiąg bankowych, to oczywiście rację przyznać należy pozwanemu, iż dokument ten stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc, a zatem dowodzi jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Wynika to wprost z treści art. 95 ust. 1 a w zw. z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j.t. Dz.U. z 2018 poz. 2187). Posiadanie przy wyciąg z ksiąg bankowych wyłącznie waloru dokumentu prywatnego nie świadczy jednak jeszcze o tym, że wyciąg ten nie odzwierciedla rzeczywistego stanu rzeczy. Jak trafnie wskazał to bowiem sam pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wyciąg taki podlega ocenie Sądu razem ze wszystkimi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 kpc. Zestawiając zaś treść przedmiotowego wyciągu z pozostałymi, niekwestionowanymi przez stronę pozwaną dokumentami przedłożonymi przez powoda (w szczególności umową kredytu, aneksami do tejże umowy kredytu, harmonogramami spłat kredytu oraz wydrukami operacji na rachunku kredytowym pozwanego, które odzwierciedlają kwotę kredytu wypłaconego pozwanemu przez powoda i kwoty uiszczone przez stronę pozwaną tytułem spłaty kredytu) dojść należało do przekonania, iż zadłużenie widniejące na spornym wyciągu z ksiąg bankowych odpowiada faktycznemu zadłużeniu pozwanego z umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r. Jeśli natomiast chodzi o wydruk śledzenia przesyłki ze strony internetowej Poczty Polskiej (k. 79), to wskazać godzi się, że zawiera on dokładne adnotacje co do numeru przesyłki ((...)), daty jej nadania (09.05.2018 r.), rodzaju (przesyłka firmowa polecona zamiejscowa) i urzędu nadania (PP S. (...)). Adnotacje te są przy tym identyczne jak na piśmie zawierającym oświadczenie wypowiedzenia umowy kredytu przesłanym do pozwanego (k. 78). W świetle powyższego nie można mieć wątpliwości co do tego, że rzeczony oświadczenie faktycznie zostało do pozwanego przez powoda wysłane. Ze spornego wydruku śledzenia przesyłki wynika przy tym jednoznacznie, iż oświadczenie to zostało adresatowi (pozwanemu) doręczone dnia 14.05.2018 r. Oczywiście Sąd zdaje sobie sprawę, że dane zawarte na wydruku śledzenia przesyłki mają charakter wyłącznie poglądowy, ale ma też Sąd na względzie, że dane te w systemie informatycznym zamieszczone zostały nie przez powoda, lecz podmiot zewnętrzny (Pocztę Polską), który to podmiot nie miał żadnego interesu w zafalszowywaniu rzeczywistości i nieprawdziwym potwierdzaniu doręczenia przesyłki. Oceniając moc dowodową spornego wydruku miał też Sąd na względzie, że art. 75 c cyt. ustawy Prawo bankowe, dla skuteczności i ważności wezwania do zapłaty wystawionego w jego trybie, nie wymaga zastosowania trybu zwrotnego poświadczenia odbioru, a nadto, że pozwany – już po wypowiedzeniu umowy kredytu przez powoda – nie negocjował podstaw tego wypowiedzenia, lecz wystąpił z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia. Również postawa procesowa pozwanego nakazywała Sądowi wątpić w podniesiony przez niego zarzut niedoręczenia przedmiotowego wezwania. Negując żądanie pozwu pozwany zgłaszał bowiem zarzuty, które okazywały się nietrafne po przedłożeniu dowodów z dokumentów przez stronę powodową (o czym będzie mowa jeszcze w dalszej części uzasadnienia) i wskazywały na zafalszowywanie przez niego rzeczywistości. I tak, w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł, iż powód nie wywiązał się z umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r., gdyż nie zrefinansował zobowiązań pozwanego. Złożone zaś następnie przez powoda dowody w postaci potwierdzeń przelewu i wydruków operacji bankowych (przez pozwanego nie negocjowane) jednoznacznie wykazały, że takie refinansowanie miało miejsce. Dalej, w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł, że wysokość roszczenia dochodzonego przez powoda, stwierdzona w wyciągu z ksiąg bankowych, nie odpowiada faktycznemu zadłużeniu, gdy tymczasem złożone następnie przez powoda dowody w postaci wydruku operacji na rachunku bankowym wykazały prawidłowość zapisów widniejących w księgach bankowych powoda. Wreszcie i w samym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany nie zaprzeczył, by wezwanie do zapłaty wystawione w trybie art. 76 c cyt. Prawa bankowego otrzymał, lecz jedynie wskazał, że w sprawie niniejszej „z dużą dozą prawdopodobieństwa należy przyjąć, iż strona pozwana nie otrzymała żadnych wezwań do zapłaty poprzedzających wypowiedzenie przez bank umowy kredytu”. Wszystkie powyższe okoliczności, w przekonaniu Sądu, świadczą o tym, że pozwany faktycznie otrzymał wezwanie do zapłaty w dniu 14.05.2018 r., jak zaświadcza to wydruk śledzenia przesyłki z systemu informatycznego

Poczty Polskiej, zaś zaprzeczanie powyższemu stanowi li tylko przejaw przyjętej taktyki procesowej, obliczonej na obezwładnienie żądania pozwu.

2) w zakresie oceny prawnej żądania pozwu

Zgodnie z treścią z art. 69 ust. 1 i 2 cyt. ustawy Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (ust. 1). Umowa kredytu powinna przy tym być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (ust. 2).

Biorąc pod uwagę treść powyższego przepisu stwierdzić należało, że umowa zawarta przez strony postępowania w dniu 06.10.2014 r. niewątpliwie spełniała wymogi umowy kredytowej. Celem kredytu udzielonego pozwanemu przez powoda była bowiem m. in. spłata dotychczasowego zadłużenia kredytobiorcy i w tym zakresie - wbrew zarzutom podnoszonym przez pozwanego - umowa została zrealizowana. Wynika to jednoznacznie z potwierdzeń przelewu (k. 88-91) i wydruku operacji bankowych (k. 92) złożonych do akt przez powoda.

W ocenie Sądu, umowę kredytu z dnia 06.10.2014 r. uznać też należało za skutecznie wypowiedzianą przez stronę powodową. Oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia tejże umowy bezspornie doręczone zostało bowiem pozwanemu w dniu 11.06.2018 r. (k. 31-32), a poprzedziło je wezwanie do zapłaty spełniające wymogi z art. 75 c cyt. ustawy Prawo bankowe (k. 78-79). Wezwanie to zawierało bowiem żądanie uregulowania zapadłego zadłużenia w terminie 14 dni od daty jego doręczenia oraz pouczenie o możliwości wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację tegoż zadłużenia w ciągu 14 dni od otrzymania wezwania. Nie podzielił Sąd przy tym stanowiska pozwanego jakoby przedmiotowe wezwanie nie zostało mu doręczone. Fakt dokonania takiego doręczenia potwierdza bowiem wydruk śledzenia przesyłki ze strony internetowej Poczty Polskiej, a jak chodzi o wiarygodność tego wydruku i przyczyny odmowy uznania za prawdziwe twierdzeń pozwanego o nieotrzymaniu wezwania do zapłaty wystawionego przez powoda w trybie art. 75 c cyt. ustawy Prawo bankowe, w pełni aktualne pozostają uwagi poczynione w pkt 1 części zważeniowej niniejszego uzasadnienia, stąd też zbędnym jest ich powielanie.

Uznając, że powód skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę kredytu z dnia 06.10.2014 r., nie sposób podzielić było zarzutu pozwanego, iż roszczenie powoda jest niewymagalne, zaś sam pozew – przedwczesny. Wypowiedzenie umowy, stosownie do treści jej §18, spowodowało bowiem wymagalność całego zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i należnymi opłatami.

W zaistniałym stanie rzeczy rozstrzygnąć już tylko pozostało ostatnią ze spornych w sprawie niniejszej kwestii, a mianowicie kwestię zasadności wysokości kwoty dochodzonej przez powoda (pozwany w tym zakresie zgłaszał bowiem zarzuty). Rozstrzygając powyższy spór mieć należało na względzie, że w procesie związanym z wykonaniem umowy kredytu, co do zasady, powód zobowiązany jest udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że oddał do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony kwotę środków pieniężnych na ustalony cel, pozwany zaś – że świadczenie swoje w postaci zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z prowizją i odsetkami w oznaczonych terminach spłaty wykonał (por. art. 69 cyt. ustawy Prawo bankowe oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 lipca 2014 r. w sprawie I ACa 174/14 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX za nr 1506240 – odnoszący się wprawdzie do umowy pożyczki, ale adekwatny do sprawy niniejszej w zakresie rozkładu ciężaru dowodu). Powyższe stanowi odzwierciedlenie ogólnej zasady, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, zaś do przeciwnika – okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie I ACa 877/14 opubl. w zbiorze orzecznictwa

LEX za nr 1661229 – odnoszący się wprawdzie do umowy pożyczki, ale adekwatny do sprawy niniejszej w zakresie rozkładu ciężaru dowodu).

Uwzględniając powyższe stwierdzić należało, że skoro powód wykazał fakt zawarcia w dniu 06.10.2014 r. umowy kredytu z pozwanym oraz fakt oddania do dyspozycji pozwanego kwoty kredytu (poprzez wykonanie przelewów szczegółowo określonych w §3 umowy kredytu), to wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku dowiedzenia faktu pozytywnego. Natomiast pozwany, zdaniem Sądu, faktów niweczających powództwo nie wykazał w ogóle. Odnotować przy tym wypada, że zarzuty pozwanego w omawianym zakresie sprowadzały się przede wszystkim do zanegowania kwoty dochodzonej pozwem z uwagi na wykazywanie jej przez powoda wyciągiem z ksiąg bankowym. Rzecz jednak w tym, że po podniesieniu tychże zarzutów w sprzeciwie, strona powodowa złożyła do akt sprawy dokumenty (harmonogramy spłat kredytu oraz wydruki operacji na rachunku kredytowym pozwanego odzwierciedlające kwotę kredytu wypłaconego pozwanemu przez powoda i kwoty uiszczone przez stronę pozwaną tytułem spłaty kredytu), których pozwany nie podważał i których zestawienie z treścią spornego wyciągu z ksiąg bankowych pozwoliło Sądowi ukształtować przekonanie, iż zadłużenie widniejące na spornym wyciągu z ksiąg bankowych odpowiada faktycznemu zadłużeniu pozwanego z umowy kredytu z dnia 06.10.2014 r. Jak chodzi o wiarygodność wyciągu z ksiąg bankowych przedłożonego przez powoda w pełni aktualne pozostają uwagi poczynione w pkt 1 części zważeniowej niniejszego uzasadnienia, stąd też zbędnym jest ich powielanie.

Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że pozwany nie powoływał się w toku procesu na dodatkowe wpłaty na poczet spłaty kredytu, których powód nie ująłby w swej ewidencji; nie powoływał się też pozwany na nieprawidłowości w naliczeniu przez powoda należności odsetkowych (ani też nie przedstawił żadnych dowodów, które rodziłyby wątpliwości w powyższym zakresie). Oczywiście odnotował Sąd, iż pozwany zgłaszał nieprawidłowości w zarachowaniu przez powoda wpłat na poczet spłaty kredytu, nie uwzględniając kwot pobranych z rachunku pozwanego na poczet ubezpieczenia. Zarzuty pozwanego w omawianym zakresie ocenił Sąd jednak jako chybione. Z deklaracji przedłożonej przez stronę powodową wynika bowiem bezspornie, iż pozwany przystąpił do grupowego ubezpieczenia na życie oraz grupowego ubezpieczenia utraty pracy w (...) Towarzystwie (...) (k. 93-94) i ubezpieczeniem tym był objęty do chwili, gdy z niego nie zrezygnował (k. 95). Skoro zaś pozwany do ww. grupowego ubezpieczenia przystąpił, to oczywistym jest, że za czas objęcia ochroną ubezpieczeniową uiszczać winien był stosowne składki uiszczać, co wynika zresztą z harmonogramu spłat kredytu przedłożonego przez powoda (k. 97-98). Podkreślenia wymaga przy tym, że przystępując do przedmiotowego grupowego ubezpieczenia pozwany złożył oświadczenie w przedmiocie wyrażenia zgody do pobierania przez Bank ratałnie, w okresach miesięcznych w terminach dla spłaty rat kapitałowo-odsetkowych kredytu z dnia 06.10.2014 r., z jego rachunku bankowego kwoty równej kwocie opłaty za ochronę ubezpieczeniową w wysokości wskazanej w umowie kredytu – tytułem zwrotu kosztów rat składki ubezpieczeniowej, poniesionych przez powoda w związku z objęciem ochroną ubezpieczeniową. W tym stanie rzeczy przyjąć należało, że powód nie był zobowiązany tak pobranych z rachunku pozwanego kwot zarachować na poczet spłaty kredytu. Podkreślić przy tym godzi się, że powód z rachunku pozwanego tytułem składek ubezpieczeniowych pobrał kwoty jedynie w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej (k. 96). Nadto, o ile powód wykazał podstawę pobierania z rachunku pozwanego kwot odpowiadających wysokości składek na ubezpieczenie (a zatem udowodnił fakt pozytywny stanowiący podstawę powództwa), o tyle pozwany nie wykazał okoliczności niweczających tę podstawę (choćby poprzez złożenie wniosku dowodowego o zwrócenie się do ubezpieczyciela o wskazanie kwot uiszczonych mu przez powoda tytułem składki ubezpieczeniowej należnej od pozwanego).

Biorąc powyższe pod uwagę, twierdzenia pozwanego o zawiżeniu należności dochodzonej przez powoda ocenił Sąd jako gołosłowne i bezpodstawne. W konsekwencji żądanie pozwu uznać należało za usprawiedliwione w całości. Dlatego też orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 kpc w zw. z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Skoro pozwany proces niniejszy przegrał w całości, to – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania – winien zwrócić powodowi wszystkie wyłożone w jego toku koszty, na które złożyły się pozycje następujące: opłata od

pozwu uiszczona przez powoda – 4.408,00 zł, wynagrodzenie fachowego pełnomocnika reprezentującego powoda – 5.400,00 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa udzielonego przez powoda – 17,00 zł.

SSO Aneta Ineza Sztukowska